

РЕШЕНИЕ

№ 1933

гр. София, 03.04.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ ГРАДСКИ СЪД, ГО I-22 СЪСТАВ, в публично заседание на двадесет и шести март през две хиляди двадесет и четвърта година в следния състав:

Председател: Стефан Ис. Шекерджийски

при участието на секретаря Капка Н. Лозева
като разгледа докладваното от Стефан Ис. Шекерджийски Гражданско дело
№ 20221100112308 по описа за 2022 година

иск с пр.осн. чл. 124 от ГПК и евентуално чл. 79 от ЗС:

Ищецът – **А. Р. А.**, в исковата си молба и уточнение на същата от 03.05.2023г. твърди, че по силата на договор за покупко-продажба от 28.07.2010г. закупил от С.Б.С. урегулирано дворно място, с площ от 1 096 м², съставляващо имот с пл. № 296, за който е отреден парцел I, кв. 9, по ЗРП на кв. „Модерно предградие”, заедно със застроените в него: жилищна сграда със застроена площ от 90 м², стопанска сграда със застроена площ от 36 м², при съседни за дворното място: изток - Ц.П.Д. - имот пл. № 294, запад-улица, север-имот с пл. № 297 и имот № 298, юг - Л.М.С. (имот с пл. № 295).

Съгласно влязлата в сила кадастрална карта на района, процесният имот съставлявал ПОЗЕМЕЛЕН ИМОТ с идентификатор № 68134.2811.296.

Ищецът владее имота от 1998г., а от 2010г. го закупил и живеел в него със семейството си. При извършена от него справка при ответника – Столична община, му било съобщено устно, че за собственият му недвижим имот бил съставен АЧОС № 544/12.03.1997г., издаден от СО Р-н „Връбница”.

С оглед изложеното, ищецът моли да се признае по отношение на ответника, че е собственик на ПОЗЕМЕЛЕН имот с идентификатор № 68134.2822.296, находящ се в гр. София, ул. ****, целият с площ от 1107 м², вид собственост - частна, трайно предназначение на територията: урбА.зирана „НТП” - ниско застрояване до 10м. номер по предходен план № 296, кв. 9, парцел 1, ведно с построените в него: Жилищна сграда със застроена площ от 134

м², на един етаж, с идентификатор № 68134.2822.296.1, Постройка на допълващо застрояване с площ от 44 м², с идентификатор 68134.2822.296.6 и Жилищна сграда със застроена площ от 26 м², на един етаж, с идентификатор № 68134.2822.96.3, при съседи: ПИ с идентификатори: 68134.2822.2998, № 68134.2822.295, № 68134.2822.293, № 68134.2822.294, № 68134.2822.3004, № 68134.2822.3002 и № 68134.2822.3000.

Претендира разноски.

Ответникът – **Столична община**, оспорва иска:

- имотът бил придобит от държавата, а след това от общината; и
- имотът не бил придобит по давност.

Съдът, след като прецени събрА.те по делото доказателства и обсъди доводите на стрА.те, с оглед разпоредбата на чл. 12 и чл. 235, ал. 3 от ГПК, приема за установено следното:

от фактическа страна:

На 28.07.2010г. ищецът е сключил Договор с С.С. по отношение на урегулирано дворно място, с площ от 1 096 м², съставляващо имот с пл. № 296, за който е отреден парцел I, кв. 9, по ЗРП на кв. „Модерно предградие”, заедно със застроените в него: жилищна сграда със застроена площ от 90 м², стопанска сграда със застроена площ от 36 м², при съседи за дворното място: изток-Ц.П.Д. - имот пл. № 294, запад-улица, север-имот с пл. № 297 и имот № 298, юг - Л.М.С. (имот с пл. № 295).

Съгласно кадастралната карта на района, процесният имот съставлява ПОЗЕМЕЛЕН ИМОТ с идентификатор № 68134.2811.296.

Формата на сделката е обикновена писмена.

Във връзка с правата на общината е Представен и протокол от 1959г., според който за част от самонастА.лите се е признато право на строеж върху държавно дворно място. Праводателят на ищеца не попада в категорията признато право на строеж, тъй като законността на постройките е оспорена и то изрично (*не е ясно обаче дали въобще попада в предмета на Протокола – чл. 154 от ГПК*). Така, тъй като не са ангажирА. доказателства от страна на общината за съвпадане (частично или пълно) – Протокол 17 не фигурира в заключението на в.л., следва да се приеме, че документът е ирелевантен.

СъбрА. са гласни доказателства – разпитА. са св.св. С. и Д.. От тях се установява, че:

- св. С.: познавала ищеца от година (*може би става въпрос за лично познанство, тъй като ѝ бил съсед от 2010г.*). Когато дошла обаче на улицата, а това било 1974г. – там живеел С.С.. Имотът бил около декар, ограден с хубава ограда. Имало и къща, гараж, лятна кухня и няколко стопански сгради.

- св. Д.: потвърждава изложеното от първия свидетел относно размера на имота и сградите в него. Ищецът живеел там от 2010г., а предишния собственик – С., от 1966г.

Според свидетеля, това винаги е било семейно жилище.

Депозирано е заключение, неоспорено от стрА.те и прието от съда, като компетентно изготвено. От него, както и от разпита на в.л. в о.с.з. от 26.03.2024г., се установява, че:

Имотът, който се владее от ищеца, съответства на ПИ 68134.2822.296, така, както е отразен в кадастралната карта. Имотът, описан в договора за покупко-продажба, е индивидуализиран по данни от действащия регулационен план, одобрен със Заповед № РД-09-05-337/23.06.1997г. на Главния архитект на София, потвърдена с Решение № 85 по Протокол № 56/06.08.2003г. на СОС. По предвиждА.ята на този план имот пл. № 296 участва в УПИ I-2971 298, 2961 и УПИ II-294, 299, 296, кв. 9.

По отношение на кадастъра ПИ 68134.2822.296, който се владее от ищеца, е идентичен с имот пл. № 296. По отношение на регулацията ПИ 68134.2822.296 е частично идентичен с УПИ I-2971 298, 2961 и УПИ II-294, 299, 296, кв. 9.

инж. В. г. Я.

Теренът, описан в АДС № 5068 (1619)/29.10.1966г. и АОЧС № 280/28.02.1997г. с площ около 1330 м², съставляващ терен между улиците „Й.

П.“ от № 60 до № 72 вкл., ул. „378" от № 41 до № .... вкл., ж. п. линия и ул. „379", представлява целия кв. 20 по КРП, одобрен със Заповед № РА-50-09-166807.05.1990г. на м. „ж.к. и НПЗ Модерно предградие". Процесният ПИ 68134.2822.296 е частично идентичен с имота по АДС № 5068 (1619)/29.10.1966г.

Имотът, описан в АОЧС № 819(6443)/11.09.1970г., съставляващ имот пл. № 1, полигон 100 по Кадастрален план от преди 1956 г. с площ от 1 100 м² е идентичен с процесния пи 68134.2822.296.

Имотът, описан в АОЧС № 544/12.03.1997г., съставляващ имот пл. № 296, с площ 1 080 м² е идентичен с процесния ПИ 68134.2822.296.

Разликите в площите по различните документи са в грА.ците на допустимите норми съгласно чл. 19 от Наредба № РА-02-20-6/15 декември 2016г. за съдържА.ето, създаването и поддържането на кадастралната карта и кадастралните регистри.

В кориците на делото не се намират графически данни към приложените АДС и АОЧС с изключение на АДС № 5068 (1619)/29.10.1966г., на гърба на който е представена схема на квартала с адресните номера на парцелите и застрояването в тях.

От представената в кориците на делото документация относно процесния имот и с оглед цитираното по-горе писмо липсват данни за отчуждаване на процесния имот.

В кориците на делото няма представени доказателства за одържавяване и за изплащане на обезщетение на бивши собственици. От представените от район „Връбница" документи по делото, представляващи цялата, налична в района документация относно територията на процесния имот, няма данни за одържавяване и за изплащане на обезщетение на бивши собственици на имота.

На стр. 5, т. 6 става дума за ръчно изготвена скица, на която схематично е показана

подредбата на парцелите. Няма нито размери, нито други данни.

от правна страна:

Всеки може да предяви иск, за да възстанови правото си, когато то е нарушено, или за да установи съществуването или несъществуването на едно правно отношение или на едно право, когато има интерес от това (чл. 124 от ГПК). Правото на собственост по давност върху недвижим имот се придобива с непрекъснато владение в продължение на 10 години (чл. 79 от ЗС).

Договорът от който ищецът черпи правата си, е нищожен – арг. от нормата на чл. 18, във вр. с чл. 26, ал. 2 (предписаната от закона форма) от ЗЗД.

В исковата молба обаче е изложен и довод за давностене – лично и такова по чл. 83 от ЗС. Считано от придобиването на владението върху имота, тъй като договорът няма друг правен ефект, ищецът е придобил с изтичането на дългата – 10 годишна давност (назад, считано от депозирането на исковата молба – 30.08.2021г.), тъй като е недобросъвестен (подобен договор не може да прехвърли права), собствеността върху предмета на сделката.

Общината черпи правата си от АДС от 1970г. От страна на ищеца са ангажирани доказателства, че правният извод, приет в акта е неправилен:

АДС се ползва с материална доказателствена сила по чл. 179, ал. 1 от ГПК, респ. по чл. 143, ал. 1 от ГПК (отм.), само относно извършените от и пред актосъставителя действия – че АДС е издаден от посочения в него актосъставител, на посочените дата и място, и че са представени описаните в него документи – писмени доказателства, удостоверяващи придобивното (респ. – правоизменящото или правопогасяващото) основание за Държавата.

...

Основната обвързваща доказателствена сила на АДС, обаче, е тази по чл. 114, ал. 1 от ППЗДС (респ. - чл. 158, ал. 1 от ППЗДС от 1996 г., отм.), във вр. с чл. 5 от ЗДС и чл. 19 от ЗС, т. е. – легитимиращото му действие относно удостоверяването на правото на собственост на Държавата, съответно – и на юридическите факти (фактическите състави), съставляващи придобивното (респ. – правоизменящото или правопогасяващото) основание за Държавата. Тъй като тези факти не се осъществяват непосредствено пред актосъставителя, а той ги установява от представени пред него други документи (писмени доказателства) и въз основа на тях прави правния си извод си за принадлежността (изменението или погасяването) на правото на собственост на Държавата, това легитимиращо действие на АДС е различно и не се ползва с материална доказателствена сила по смисъла на чл. 179, ал. 1 от ГПК, респ. по чл. 143, ал. 1 от ГПК (отм.). ... Както също е разяснено в ТР № 11/21.03.2013 г. на ОСГК на ВКС, оспорващата страна, за която е тежестта за доказване да обори легитимиращото действие на акта за собственост, следва в рамките на самото исково производство да докаже факти, които изключват правото на собственост на Държавата, удостоверено с АДС (Решение № 125 от 2.07.2019г. на ВКС по гр.д. № 3576/2018 г., IV г. о., ГК, докладчик съдията Боян Цонев).

В случая е установено, че поне от 1966г. дворът с къщата се ползва като семейно жилище и няма данни за осъществено отчуждително производство. Всъщност, според отговора, държавата е придобила имота, тъй като той нямал собственик и то към 1966г. (чл. 6 – *отм.* от ЗС), когато там е имало обитаема къща (според втория свидетел).

Това означава, че титулт за собственост на ответника не го легитимира като такъв. Или става въпрос за грешка, или за неправомерно поведение на държавата, характерно за предходния икономически строй.

Същевременно е установена активната материална легитимация на ищеца:

двата признака на владението - упражняване на фактическата власт върху вещта (*corpus possessionis*) и субективния признак – намерение за своеене (*animus domini*) - видно и демонстрирано по отношение на всички, например: Р. № 635 от 25.10.2010г. на ВКС, I г.о., по гр.д. № 1405/2009г.

От показА.ята на свидетелите е видно, че г-н А. демонстрира по отношение на всички намерение за своеене. Т.е. живее и ползва къщата, двора, гаража и станалите постройки като свои. Дали последните са законно изградени е без каквото и да е правно значение.

Държавата е могла да придобие само по силата на закона - *Ipso iure* (към 1966г.) недвижим имот, ако той е безстопанствен и по-точно с невъзникнало право на собственост (ничий). За това е необходима констатация и волеизявление на изпълнителната власт (АДС), което има само оповестително действие – т.е. внася яснота по отношение на правните субекти. От една страна обаче не е установено, че праводателя на ищеца и по-вероятно неговият праводател, попада в категориите, посочени в Протокола от 1959г. (чл. 154 от ГПК), а от друга - след сливането на общинската и държавна собственост (КНРБ от 1947г., общинската собственост е държавна, което означава, че няма причина да се констатира възникване на собственост по чл. 6 от ЗС).

Следва да се посочи и още нещо, дори и имотът да е бил частна общинска собственост изводът на решаващия орган не би бил различен:

С Решение № 3 от 24.02.2022г. на КС по к.д. № 16/2021г., докладчик съдията Константин Пенчев, са обявени за противоконституционни разпоредбите на § 1, ал. 1 от Закона за допълнение на Закона за собствеността (обн., ДВ, бр. 46 от 2006 г.; посл. доп., бр. 18 от 2020 г.) и на § 2 от заключителните разпоредби на Закона за изменение на Закона за собствеността (ДВ, бр. 7 от 2018г.).

В мотивите на акта на КС се сочи и следното:

... държавата и общините като носители на права върху вещи - частна собственост, които обслужват по-ограничени интереси в сравнение с публичната собственост, се явяват субекти на частното право (виж Решение № 3 от 2008 г. по к. д. № 3/2008 г.). В частното право водещ е принципът на равенство и в частност на равнопоставеност на субектите. Конституционният съд многократно е подчертавал, че при упражняване на частната собственост всички правни субекти, включително държавата и общините, са равнопоставени. Следователно обемът на правата и задълженията на държавата и общините като титуляри на частна собственост не може да бъде принципно различен от обема на правата и задълженията на всеки друг частноправен субект по отношение на притежаваното имущество (виж Решение № 15 от 2010 г. по к. д. № 9/2010 г.).

Стремежът на законодателя да запази имоти - собственост на държавата и общините - в техния патримониум, е легитимна законодателна цел, но при съобразяване с принципа на правовата държава.

Конституционният съд преценява, че предвиденият в § 1, ал. 1 ЗДЗС (обн., ДВ, бр. 46 от 2006 г., в сила от 1 юни 2006 г.) срок на действие на мораториума върху давността за придобиване на имоти - частна държавна или общинска собственост - до 31 декември 2022 г., нарушава конституционния принцип на пропорционалност и съществено надхвърля необходимото за постигане на дефинирА.те цели - не е налице конституционно оправдА.е за наложителност на толкова дълъг период на спиране на давностния срок, който да е необходим на държавата и

общините да предприемат съответните действия по защита на своята собственост. Още повече, че вместо продължителността на мораториума да се съкращава, тя се удължава - от една на **три години**, и вместо с това да приключи, последното засега удължаване е с **нови пет години**. Видно от мотивите към проекта на Закона за допълнение на Закона за собствеността (№ 602-01-40 от 29 май 2006 г., 40-о НС), мораториумът е замислен като временна мярка. В действителност обаче в резултат от многократното удължаване на срока на неговото действие забраната за придобиване по давност на имоти - частна държавна и общинска собственост, на практика прераства в едно постоянно правно положение. По този начин се накърнява доверието в законодателството, присъщо на правовата държава, тъй като за правните субекти е невъзможно да предвидят с достатъчно висока степен на сигурност и обзиримост докога ще действа мораториумът и дали направеното с § 1 ЗИЗС (обн., ДВ, бр. 7 от 2018 г., в сила от 31.12.2017 г.) изменение в оспорената разпоредба ще бъде последното удължаване във времето на спирането на срока на придобивната давност.

Конституционният съд констатира несъразмерност на оспорената уредба и с оглед законовите срокове за придобиване на собственост при давностно владение - периодът на спиране на давностния срок **многократно надвишава най-дългия възможен срок на давностно владение**, което законът изисква, за да се придобие право на собственост върху владения имот. ... Обстоятелството, че през продължителен период от време държавата и общините не са предприели действия по установяване, регистриране и актуване на притежаваните от тях имоти, не може да бъде основан за съществена промяна на правния режим на основни права и затова такова ограничение е конституционно нетърпимо.

Непосредственото действие на конституционните норми е основен белег, който характеризира Конституцията като върховен нормативен акт и който полага основите на системата на действащото право в Република България. Непосредственото действие е вътрешно присъщо на всеки нормативен акт, включително и на такъв, заемащ върховно положение в йерархията на нормативните актове. Без съмнение то съществува и се проявява и по отношение на Конституцията, независимо дали ще бъде нормативно прогласено или не. В този смисъл чл. 5, ал. 2 има значение само да подчертае нещо, което обективно е налице. ... По силата на непосредственото действие на разпоредбите на Конституцията (чл. 5, ал. 2) всеки гражданин и всяко юридическо лице може да се позовава на основния закон в защита на своите права и законни интереси. Разпоредбите на заварените закони и други нормативни актове по силата на § 3, ал. 1, във връзка с чл. 5, ал. 2 се прилагат само ако не противоречат на Конституцията. Защитата на конституционните права и законните интереси на гражданите и юридическите лица се осъществява по действащия процесуален ред. **Решенията на правоприлагащите органи във връзка с прилагането на непосредствено действащите конституционни норми нямат общозадължителна сила, а пораждат действия само за конкретния случай**, като подлежат на предвидения в съответните процесуални закони инстанционен контрол (т. I от Решение № 10 от 1994г. на Конституционния съд).

В мотивите на РКС № 4 от 14.5.2020г. по к.д. № 9/19г. отново е взето становище по въпроса за косвения конституционен контрол: Дейността на всички държавни органи е обвързана с Конституцията. Всички те – **включително и законодателят**, са длъжни да съобразяват своите действия за съответствие с Основния закон. Функцията да се произнася по съответствието на законите с Конституцията не се ограничава само до Конституционния съд, а се отнася и **до всички съдилища**. В този смисъл те са обвързани да осъществяват преценка за конституционност на правните норми, които прилагат. Така, противоконституционен закон, до обявяването му за такъв, не е конституционносъобразен – той е неприложим, тъй като представлява изначално дефектно законодателство.

Според проф. Сталев: Според чл. 150, ал. 2, когато установят несъответствие между закона и Конституцията, Върховният касационен съд или Върховният административен съд спират производството по делото и внасят въпроса в Конституционния съд, който те имат право да сезират според ал. 1 на чл. 150. До създаването на тези съдилища, техните правомощия се упражняват от Върховния съд.

Ако цитираната разпоредба не би важала, Върховният съд би бил длъжен да реши делото съобразно противоконституционния закон, защото по хипотеза той не е още обезсилен, така че продължава да важи и затова следва да бъде приложен. С чл. 150, ал. 2 Конституцията очевидно цели да осуети прилагането на

противоконституционния закон по висящото дело и затова постановява то да бъде спряно, за да се изчака решението на КС, обезсилващо противоконституционния закон, та въз основа на него да се откаже прилагането на този закон спрямо правоотношението, предмет на делото. Спирането би било напълно безцелно, ако по делото би трябвало да се приложи противоконституционният закон, както това следва от чл. 151, ал. 2 на Конституцията, прогласяващ, че обезсилването важи занапред - от деня, когато влезе в сила решението на КС.

Изключението, което чл. 150, ал. 2 на Конституцията въвежда спрямо посочения принцип, е, следователно, безсъмнено. В хипотезата, която чл. 150, ал. 2 има предвид, обезсилването на противоконституционния закон има всъщност обратна сила. **То важи и спрямо правоотношения, за които би следвало да се приложи противоконституционният закон.**

Целта на тази обратна сила е да се осуети прилагането на противоконституционния закон спрямо висящи правоотношения, които са предмет на спор, както и постановяване на съдебни решения, които в непродължително бъдеще могат да се окажат в противоречие с решението на Конституционния съд (Сила на Решенията на конституционния съд /сп. „Съвременно право“, 1995г. № 5, с. 7-27/, обявяващи закон за противоконституционен, в тази връзка и Решение от 04.06.2019г. на СРС, 76 с-в, по гр.д. № 7114 по описа за 2019г. и Решение № 264701 от 13.07.2021г. на СГС по в.гр.д. № 232/2021г.).

От изложеното следва, че обявеният за противоконституционен закон, не може да се прилага от съдилищата, независимо, че фактологията, която е относима, датира преди решението на КС. Актът на КС урежда окончателно и спрямо всички въпроса дали конкретна норма е съобразена с КРБ. До този момент съдилищата са имали възможност за преценка. Решението на КС има обратно действие по отношение на всички спорове по които няма влязло в сила решение (Решение на КС № 4 от 14 май 2020г., конституционно дело № 9/2019г. - В тези случаи, съдът решава спора, позовавайки се пряко на Конституцията, когато това е възможно, както и чрез аналогия на закона и аналогия на правото; в същия смисъл и Определение № 161/25.07.2022г. по ч.гр.д. № 756/2022 г. на ВКС, I г.о.).

С Решение КС № 19/21.12.1993г. по к.д. № 11/93г., са разгРА.чени частната и публична държавна и общинска собственост. По тази причина са приети и съответните закони за държавната и за общинската собственост (ЗОС, обн., ДВ, бр. 44 от 21.05.1996 г., в сила от 01.06.1996г.).

Първоначалният срок на мораториума е за 7 месеца (ДВ, бр. 46 от 6.06.2006г., в сила от 1.06.2006г.). По разбирА.ята на КС, мораториумът е допустим като законодателен подход, но по изключение и за кратки срокове. Той е противоконституционен за период надхвърлящ 10 години.

по разноските:

При този изход на делото и на основА.е чл. 78, ал. 1 от ГПК на ответника следва да се възложи сумата от **2 704,37 лева** – сторени от ищеца деловодни разноски.

Налице и пропуск на съда да се произнесе по искането на в.л. за увеличаване на депозита – 678,60 лева – 450 лева = **228,60 лева**. На експерта следва да се изплати тази сума, а тя от своя страна, на основА.е чл. 77 от ГПК да се възложи на ответника.

Воден от гореизложеното, СЪДЪТ

РЕШИ:

ПРИЗНАВА ЗА УСТАНОВЕНО на основа чл. 124, ал. 1 (установи съществуването на едно право) от ГПК, по иска предявен от **А. Р. А.**, ЕГН *****, гр. София, ул. ****, съд.адр.: гр. София, ул. „**** I” № *****, чрез адв. **С. М.**, срещу **Столична община**, БУЛСТАТ ****, гр. София, ул. “****”, че ищецът е изключителен собственик на:

ПОЗЕМЕЛЕН имот с идентификатор № 68134.2822.296, находящ се в гр. София, ул. ****, целият с площ от 1107 м², вид собственост - частна, трайно предназначение на територията: урб.зона „НТП” - ниско застрояване до 10м. номер по предходен план № 296, кв. 9, парцел 1, ведно с построените в него: Жилищна сграда със застроена площ от 134 м², на един етаж, с идентификатор № 68134.2822.296.1, Постройка на допълващо застрояване с площ от 44 м², с идентификатор 68134.2822.296.6 и Жилищна сграда със застроена площ от 26 м², на един етаж, с идентификатор № 68134.2822.96.3, при съсед: ПИ с идентификатори: 68134.2822.2998, № 68134.2822.295, № 68134.2822.293, № 68134.2822.294, № 68134.2822.3004, № 68134.2822.3002 и № 68134.2822.3000,

като **придобити по ДАВНОСТ**.

ОСЪЖДА на основа чл. 78, ал. 1, ал. 4 и ал. 8 от ГПК, **СТОЛИЧНА ОБЩИНА**, БУЛСТАТ ****, гр. София, ул. “****”, да заплати на **А. Р. А.**, ЕГН *****, гр. София, ул. ****, съд.адр.: гр. София, ул. „**** I” № *****, чрез адв. **С. М.**, сумата от **2 704,37** (две хиляди седемстотин и четири лева и тридесет и седем стотинки) лева, сторени деловодни разноски.

ОСЪЖДА на основа чл. 77 от ГПК, **СТОЛИЧНА ОБЩИНА**, БУЛСТАТ ****, гр. София, ул. “****”, да заплати по сметка на Софийски градски съд сумата от **228,60** (двеста двадесет и осем лева и шестдесет стотинки) лева, допълнително възнаграждение за вещо лице.

На в.л. **Я.-П.**, e-mail: y.yakimova@abv.bg, да се изплати от бюджета на съда сумата от **228,60 лева**.

РЕШЕНИЕТО може да се обжалва с въззивна жалба пред Софийски апелативен съд в двуседмичен срок от връчването му на стр.А.те.

Съдия при Софийски градски съд: _____